

[Bindslev.]

til Behandling i det Udvalg, som den højtærede Undervisningsminister ved Finanslovens anden Behandling lovede at nedsætte. Derfor vil jeg, som sagt, ikke bringe nye Synspunkter ind i denne Debat, idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Undervisningsminister i den nærmeste Fremtid vil nedsætte dette Udvalg. Men da Forslaget nu foreligger, vil jeg gerne have Lov til at præcisere mit Synspunkt deroverfor.

Jeg vil gerne have Lov til i meget væsentligt at give min Tilslutning til de af det ærede Medlem Hr. Willese fremsatte Synspunkter. Det, som det drejer sig om her, er ikke i og for sig en kunstnerisk Vurdering af de paagældende Forfattere, thi hvis disse Forfattere som Kunstnere var af saa fremragende Betydning, at de derigennem gjorde sig fortjent til at blive understøttet paa Finansloven, saa skulde der ikke fra min Side være noget i Vejen for at yde dem denne Understøttelse, selv om de Synspunkter, som gennem deres Forfatterskab kom til Orde, er modsat den Anskuelse, jeg har overfor Tilværelsen som Helhed. Det siger sig selv, at en Kunstner altid er berettiget til i sin litterære, i sin kunstneriske Form at arbejde for de Synspunkter, som er hans eller hendes. Det vilde være urimeligt andet end at yde Kunstnere denne Ret.

Men det, som præger Kunsten som Kunst, er netop dette, at den i en ganske særegen Form formaar at give Luft for de særlige Synspunkter, som man vil arbejde for. Og derfor maa den Vurdering, som man anlægger overfor de kunstneriske Arbejder, være den, at der maa skarpt skelnes imellem, om de Værker, der udgaar fra saadanne Forfatteres Haand, er Kunst, selv om de arbejder for visse Retningslinier, eller om de er gaaet over til at blive Propagandaskrifter.

Og her indtræder da Spørgsmaalet for disse to Forfatteres Vedkommende, om det Tidspunkt ikke er kommet, da de har forladt den kunstneriske Staaplads, de oprindeligt havde valgt sig, og er gaaet ind i Propagandisternes Rækker. Og selv om det er nok saa talentfulde Propagandister, har de dermed efter min Mening svigtet det kunstneriske Kald, de oprindeligt har stillet sig, og det er det, der i mine Overvejelser heroverfor har gjort sig gældende og har bestemt mig til at give disse Ændringsforslag, da de nu foreligger, min Tilslutning.

Jeg vil gerne f. Eks. om Forfatterinden Fru Thit Jensen sige dette, at jeg

har ingenlunde altid hørt til dem, der ansaa Fru Thit Jensens Arbejder for at være af en samfundsskadelig eller nedbrydende Karakter, ingenlunde, ikke en Gang da det drejede sig om en saa udskreget og saa kritiseret Bog som den, der udkom for nogle Aar siden, „Den erotiske Hamster“. Til Trods for meget, som jeg aldeles ikke kunde sympatisere med i denne Bog, saa man dog her for første Gang, kan jeg næsten sige, i moderne Litteratur, i alt Fald i Litteratur indenfor denne Klasse, Ægteskabets Ret hævded, Ægtehustruens Ret hævded overfor Elskerinden— faktisk et helt nyt Synspunkt, som slet ikke var kendt indenfor denne Gren af Litteraturen; og til Trods for, at der var meget i denne Bog, der stødte mig, fandt jeg den dog fortjenstfuld. Der glødede en ædel Harm i denne Bog, som gjorde, at man fra de Kredse, som jeg tilhører, burde have vist den en større Agtpaagivenhed og større Sympati.

Men det, som er sket, siden Fru Thit Jensen udgav denne Bog og indtil dette Øjeblik, er, at hun faktisk i det store og hele har forladt den Staaplads, hvorpaa hun først stillede sig. Hun har forladt sit kunstneriske Kald og er gaaet over i Propagandisternes Række. Hun er ikke mere en Forfatterinde, en Kunstner, men hun er blevet Pamfletist og en højt betalt Foredragsholder rundt omkring i hele Landet, saa at hun aldeles ikke trænger til denne Understøttelse paa Finansloven, en Forfatterinde, som sætter sit Talent i bestemte Ideers Tjeneste, og ikke en Kvinde, der kæmper for høje kunstneriske Ideer.

Her kommer da det Spørgsmaal, om det saa ikke er rimeligt, at den Statsmyndighed, som uddeler Understøttelser til Forfattere efter deres Fortjeneste eller efter deres Trang, bør spørge, om det da endnu er rimeligt og nødvendigt at give denne Forfatterinde en Understøttelse. Og dér forekommer det mig, at alt overvejet trænger hun sandsynligvis ikke dertil. Der er intet dokumenteret derom, og da hun i det store og hele synes at have lagt sin Forfattergerning paa Hylden, er det fuldkommen ret og rimeligt, at Rigsdagen siger: Nu er der ingen Mening i at give denne Forfatterinde hverken nogen Hædersgave eller nogen Understøttelse. Jeg er derfor for mit Vedkommende kommet til det Resultat, at det vilde være rimeligt, om dette høje Ting benytter denne Lejlighed, da den nu er givet, til at slette denne Forfatterinde paa Finansloven.

En noget lignende Betragtning kunde